Ч. 97 (12.463). Львів, вівторок 6. травня 1930. Řocztowa oplata zaplacona ryczaltem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

„Засміченість" радапарату в УСРР.

Львів, 5. травня 1930.

У російській комуністичній партії було вже богато т. зв. ухилів, тобто відступлень поодиноких членів партії від програмових тез комунізму, або від деяких постанов провідних органів партії. Звичайно такі „ухили" в партії „ліквідують" деколи скоріше, деколи бистріше, але все з великим трудом. „Ліквідація" ухилів заключається в тому, що партійна більшість позбавляє ухильників відповідальних становищ у партії і в державному апараті. Так було з Троцьким, Зіновєвом, Бухаріном і їм подібними. Але на тому ліквідація ухилів ще не кінчається, бо крім провідників в „ухилах" (комуністи звуть їх також провідниками партійної опозиції) комуністи ліквідують і їх прихильників на місцях. Цю операцію переводять при допомозі т. зв. чистки в партії і в радапараті. По ліквідації кожного ухилу відбувається з правила чистка в центрах і на періферіях.

Так діється на всій території СРСР. Але в кожному краю, що входить до СРСР, відбуваються ще й спеціяльні „чистки" і партійного і радянського державного апарату з чисто, що так скажемо, льокальних причин. Коли наприклад приглянемося історії відносин на Україні під комуністами, то прийдемо до пересвідчення, що там відбувалися вже богато разів ще й спеціяльні „чистки" від українських „контрреволюційних" елементів, тобто від націоналістів, і прихильників спершу „укапізму", потім „шумськізму" та їм подібних „ересей".

Тепер відбувається там теж чистка „радапарату", бо чистка КП(б)У вже нібито й закінчена. Її жертвою впали і два заслужені для комунізму члени КП(б)У з походження галичани, а саме: М. Яворський і Бадан. Чистка радапарату вже також на укінченні. Жнива тієї чистки припали були на найгорячіший час на Україні, а саме на час „ударного проводження" колективізації і на час відомого процесу проти членів „Спілки Визволення України". Досі покінчили комуністи при допомозі ударних робітничих бриґад, зложених зі самих комуністів, чистку всього т. зв. низового державного апарату. На 117.483 урядовців 33-ох округ усунено зі становищ, переважно за звязки з глитаєм і „перекручування клясової лінії", аж 14.205 службовиків. Між усуненими є аж 22 відс. секретарів сільських рад і голов комітетів незаможних селян. Ці цифри безсумніву дуже вимовні. Виходить, що на таких відповідальних становищах по селах були ще досі люди для комуністів „непевні". А виявилось це передовсім у звязку з проводженням колективізації. Крім цього покінчено чистку і в деяких центральних установах, як у народн. комісаріятах фінансів, юстиції, торговлі, у державному банку та в державному обезпеченевому страховому уряді. У низових установах нар. комісаріяту фінансів усунено наприклад з посад аж 400 урядовців. Анальоґічні підсумки усунених дала чистка і в інших з названих установ. Тільки один комісаріят юстиції разом з підчиненими собі установами показався добре обсадженим і надійним для комуністів, бо там зліквідували досі тільки двох службовиків. Але біда в тім, що дотичні установи пишуть тепер до найвищих чинників у Харкові прикрі „рапорти" про те, що усунених нема ким заступити у фаховій роботі. У відповідь на те найкомпетентніші чинники закликають до приспішення у підготовці нових фахових кадрів споміж комуністичної молоді, що гідно заступить усунених союзників „контрреволюції" та глитая в установах. Попри те ці самі „найкомпетентніші" чинники рішили „вжити рішучих заходів щодо більшої участи робітничих мас як у чистці так і в доборові нових кадрів замість вичищених".

Все те доволі забавне і смішне. Та коли взяти на увагу т. зв. низовий радянський апарат по селах, то нема ніякого сумніву, що при кермі сільських рад і комітетів незаможників був найактивніший і найбільше вироблений елемент споміж тих, на яких більшовики у своїй політиці опираються. Колиж вони цього елементу визбуваються, то на кого рахують? Чи може на ті ударні робітничі бриґади, що впадають до села, чи містечка, роблять богато шуму своєю „контролею", перевертають усе догори дном і забираються, посилаючи куди слід тільки паперові „рапорти"?

Самозрозуміло, що нас від того голова боліти не може, що комуністи своєю чисткою віддалюють від себе навіть ті елементи, які ще вчора були для них надійні та гідні довіря. Для нас прикріше те, що від такої комуністичної політики страдає українське село. Воно все є виключно тереном експериментів. Бо й чистка має для комуністів причинятись тільки до загострювання т. зв. клясових антаґонізмів у селі. На місце усунених приходять нові, які, щоби оправдати до себе довіря, яким їх поблагословили комуністи, нищать та підривають своїми доносами весь порядний і статочний елемент у селі, руйнуючи його матеріяльно при допомозі усяких господарських карних санкцій з одного і стягаючи на них через свої доноси кари виселювання зі села та висилання поза межі України з другого боку.

Але все те, хоч як воно прикре, у наслідках повертається таки проти комуністів і всієї їхньої системи господарства й політики на селі, бо українське село з дня на день чимраз більше узброюється в ненависть до комунізму, чому в деяких випадках дає дуже страшний вияв. Де воно доведене до розпуки, там не має пощади ні для комуністів ні для їх прислужників і розправляється з ними дійсно дико. Час від часу довідуємося про те із радянської преси. Зрештою про цю ненависть сільського населення до комуністів довідуємося з численних приватних листів, яким доводиться проскочити більшовицьку цензуру. Одного такого листа публікуємо на іншому місці. Він дуже проречисто підтверджує те, що ми на цю тему висловили.

І коли комуністи, переводячи свої чистки радапарату, твердять, що борються з його „засміченістю" від непевних елементів, то українське селянство поволи готовиться до боротьби із „засміченістю" села від комуністів і їх прислужників. І воно в результаті своєї мети дібеться.

Тисячеліття ісляндського парляменту.

У червні ц. р. Ісляндія святкуватиме небуденний ювилей тисячелітнього істнування свого парляменту. Весь культурний світ цікавиться цим святом. На далекий північний остров виїздять представники богатьох европейських і заморських парляментів зложити свої привітання першому і найстаршому парляментови світу і при тій нагоді познайомитися з твердим життямбуттям малого північного народу і його холодною, непривітною землею.

Мало людей займається нині історією і політичним та господарським життям Ісляндії. Остров є бідний і негостинний, висунений далеко на північ аж під арктичний круг між Скандинавією і Ґренляндією з населенням усього коло 100.000 душ, а ісландська мова, хоч і належить до сімї ґерманських мов, так малоподібна до якоїнебудь живої европейської мови, що навіть споріднені скандинавські народи мало її розуміють. Ісляндія не мала також ні визначних учених ні письменників, які заінтересувалиб культурний світ долею своєї пустої, холодної землі. Відкрили її у 874 році вікінґи, ті самі, які після всякої правдоподібности вже сотні літ перед Колюмбом були у Півн. Америці, ті самі, яких полководці Аскольд і Дир мали, після знаної варяжської теорії, станути колись над Дніпром і дати почин до заснування Київської держави. Перші переселенці осіли над заливом близько горячих джерел на місцях нинішнього головного міста Рейкявіку, по нашому „залив димів". Заселювання поступало скоро, так що вже напротязі кількох десяток літ береги острова були досить густо заселені. У 930 р. зібрались усі мешканці острова в найкращій його части та під сірим небом відбули перше спільне віче, якого традиція вдержалася до нинішніх днів. Ісляндський сойм-альтінґ — святкує щорічно свою бувальщину вічуванням під сірим небом, на місцях, де перед тисячею літ відбулося їхнє перше народнє зібрання. Аж до року 1262 була Ісляндія республикою, а та доба — золотий вік ісляндської історії — оспівана лицарськими переказами „саґами", що творять богаті і цінні літературні скарби староґерманського письменства. Того року перейшла ісляндська республика, на основі окремого договору, в звязок з норвежським королівством, але задержала до певної міри свою автономію. Альтінґ продовжував свою законодавчу і адміністративну працю з короткою перервою в літах 1798—1843, коли чинність його була припинена. Нині Ісляндія злучена персональною унією з Данією, але від 1918 року має широку автономію з власним правительством, до якого входять: премієр, міністр шкільництва, міністр справедливости і внутрішніх справ, міністр почт, торговлі та шляхів. Парлямент у новочасному виді засідає в Рейкявіку у спільнім будинку з університетом.

Чеський учений, проф. П. Машек, який недавно повернув з наукової поїздки по Ісляндії, описує в журналі „Пестрий Тиждень" незвичайно цікаво свої враження з ледового острова горячих ґейзерів. Пуста і негостинна земля, розказує проф Машек, але скриває тільки ріжних несподіванок і понурої краси, що не пожалує той, хто її відвідає і познайомиться з нею. Заселене там лише побережа, середина острова не пригідна до поселення. Гостре підсоння, ледові вітри і арктичні ночі вбивають веґетацію, а крім того 13% цілої поверхні острова вкривають відвічні ледівці. Останок — це піскові або камінисті вульканічні пустині, без одного дерева, поперетинані бистрими річками і хрустально чистими, меншими або більшими озерами. Незабутнє враження залишить на кожнім грізний, у димах і мряках повитий вулькан Гекля і численні ґейзери та горячі джерела, які безперестанно прискають з нутра землі і наповняють краєвид парами, начеб земля курилась. Правдивою благодаттю для населення є горячі джерела близько осель. В Рейкявіку мають міську прачкарню і велику купальню з кипучою джерельною водою, а на фармах вигрівають водою з горячих джерел будови і оранжерії, в яких доcрівають навіть огірки та мельони. Красу ісляндського краєвиду доповнюють численні водопади, з яких Ґульфос і Гаяфос належать, здається, до найбільших у світі. На жаль їх енерґія досі не використана. В вульканічних країнах тріскає часто кора землі, а щілини, наповнені водою, творять на кільометри довгі, глибокі каньони.

Ісляндське населення живе виключно з рибоволі. Всі продукти і товари, все що лише чоловік потребує: харчі, текстиль, взуття, шкло, дерево, металь, опал, — все те довозиться за продану рибу. Холодна, камениста земля родить лише при найкращих обставинах троха бараболі. Часто стрічаємось з поглядом, що дзеркалом культури народу є його школи. Ісляндські школи зразкові, уряджені після всяких вимог модерної гиґієни, аж люксусові. Шкільні будови з просторими, ясними кімнатами, — часто замісць

Вирівнюйте залеглости! **Вже недалеко час льосовання премій. — Передплатники, що не матимуть з днем 15. червня ц. р. ніякої залеглости у передплаті за „Діло", можуть виграти бібліотеки вартости 100 ам. долярів, дві по 25, десять по 10 і десять по 5 ам. долярів. Хто схоче платимо за бібліотеки ГОТІВКОЮ.**

вікон цілі шкляні стіни. Вони мають свої окремі купальні басейни і туші, великі руханкові салі, а крім того в кожній кімнаті снїжно-білі умивальні. Всюди аж хоробллива чистота, повно світла і воздуху. Кожна школа має свого лікаря, який дбає за здоровля учнів і вчить їх гигієни. З вайдевою чистотою стрівемося всюди, на кожнім кроці, на вулицях, по домах і урядах, у крамницях і торговлях.

Під впливом сучасної доби, а головно заходами молодого покоління земля скоро модернізується, чи краще американізується. Рейкявік та більші оселі мають електричне освітлення і газ, хоч кожна грудка вугля мусить бути довезена. Фінансову і господарську службу виконують два більші банки „Ісляндс банкі" і „Ляндсбанкі Ісляндс", які мають свої головні контори у Рейкявіку, а філії в шести більших оселях острова. Пересічно на 10 людей припадає один телефонічний апарат. Вулиці і хідники асфальтові, а не ціла тисяча особових і легких вантажних автомобілів доповнює возовий і вючний транспорт у місті й околиці. Дороги удержувані у знаменитім стані, але є їх мало, так що самоходи мусять їздити пільними доріжками, а то й полями.

Треба подивляти прикмети, питомі всім північним народам германського племени, їх завзяття і життєздатність, що серед так неприятливих умовин серед ледівців, каміння і суворого арктичного підсоння вміють здвигнути і вдержати свій життєвий рівень на високім ступні культури і добробуту.

Інж. М. Колтунюк.

Сумне і веселе.

Як малий Мориц уявляє собі „інтервенцію", або „Рада", „Менчестер Ґардіен" і п. Войґт.

Різні є нарікання на українську пресу збоку тих, що її читають, але ще більше тих, які вдоволяються повторюванням зачутих закидів („доброзичливої критики"), аби тільки втишити патріотичну совість, що каже їм купувати „Век Нови" і „Ґазету Поранну". Чимало правди криють у собі докори під адресою української преси, як он нпр., що вона бідна скількістю сторінок, що її інформаційна служба шкутильгає, що замало в неї „сензацій" — то знову, що занадто „сензаціі" поклоняється (залежно від того, хто є „доброзичливим критиком"). Далеко рідше чується похвали, а деякі безумовно позитивні сторінки деяких українських (бодай по українськи писаних) ґазет є досі зовсім непризнані. Є нпр. у нас органи преси, які пронятї таким незрівняним гумором, що творять найвеселішу лектуру і можуть найчорнішого меляхоліка довести інколи до конвульсій сміху.

Перед у цій окремій категорії по українськи писаної преси веде безумовно „Рада". Вже сам титул є веселий: кому та шановна ґазета радить, над чим вона радить і хто в неї ради шукає?! Або субтитул: „Політичний орґан незалежної думки". „Орґан" — це правда, але „політичний", „думка" і „незалежний" („Рада" — „незалежна"!!) — це майже один сміх! Кожне окреме число — це суперник „Зизові".

Ось перед нами свіжо спечене 18 число (дати дивним дивом те число не має, зазначено лише, що вийшло в неділю й у травні — теж оригінально). Вступна стаття як звичайно, займається високою політикою. Є там такі квітки „незалежної" думки: „Сьогодня є аксіомою, що Німеччина бажає собі, щоб українська нація в цілости, як держава, кооперувала мирно і згідливо з російською нацією в цілости як державою", (бракує ще: „яко такою"). Автор цього речення не був би в „цілости як політик", коли би не знав також, що є аксіомою політики Росії (в цілости як такої). Отже: російський нарід не буде вдоминатися за ніякі українські землі („Рада" каже „за українськими землями"), бо „російський нарід цього не потрібує вже й робити, бо до цього є вже покликана українська держава над Дніпром". Коли це покликання наступило, „Рада", очевидно, („в цілости як політик") своїм читачам-профанам не зраджує... Знає вона теж чимало інших тайн. „Діло" нпр. заявляє, що воно є проти збройної інтервенції, але „Рада" впевняє, що „Діло" інтервенцію хоче, — очевидно, що на таке діктум „Діло" (в цілости і частинах) в пух і прах розбите мусить замовкнути; „Діло" заявило, що одна стаття у „Курер-і Віленьск-ому" була розумна. „Рада" обурювалася на те, що та стаття „аж тхне інтервенційним завзяттям", однак якже тут спорити з „Радою", коли є річю очевидною, що статті, про яку йде мова „в цілости", всезнаюча „Рада" — не читала! Але це не шкодить „Раді" таки впевняти, що „Діло" є напевне за інтервенцією, коляж воно заявилося проти неї, то на це вплинув не хтонебудь інший, а — берлінський кореспондент „Менчестер Ґардіен" п. Войґт! Не вірите? Читайте чорне по білому:

„Сталася така метаморфоза (з інтервенційного становища на протиінтервенційне — прим. Ред.) якраз у тім моменті, коли у Львові перебував англійський журналіст, берлінський кореспондент „Менчестер Ґардіен" п. Войґт. Сьогодня не є уже тайною, що п. Войґт у розмові з редакторами „Діла" сказав, що всякі інтервенційні замисли та інтервенційна пропаґанда проти Рад. Союза є рівнозначні з абсурдом і що хто так служить українській справі— служить їй зовсім зле. Така є загально пануюча думка англійської політики. Після цієї лекції п. Войґта редакція „Діла" заявилася виразно проти інтервенції..."

Скільки в такому одному короткому реченні незглибимої мудрости, скільки знання й бистрої інтеліґенції! 1) Ще один доказ, що ніщо на цьому світі перед радянським „політиком в цілости" тайною залишитися не може; 2) після ствердження „аксіоми", яка є німецька і російська політика (в цілости), маємо „аксіоматичне" ствердження становища Анґлії (в цілости, як держави) до української та російської справи; 3) берлінський кореспондент анґлійського щоденника приїхав до Львова спеціяльно на прочитання лекції редакторам „Діла" про те, як мають „служити українській справі"; 4) цей-же кореспондент, вже їдучи до Львова, був чудово поінформований про „удівські інтервенційні замисли", які його обурювали, як абсурд; 5) редактори „Діла", вислухавши лекції свого гостя, моментально змінили засадниче становище до таких дрібничок, як війна, Польща й Росія, та почали голосити тези згідно „з загально пануючою анґлійською думкою..."

...Ні, скажіть читачі, чи справді такий „орґан незалежної політичної думки", як ота нещасна „Рада", не є невичерпаним джерелом божеського гумору?!

Але це не вийнмок. Є ще й інші у нас, може не такі досконалі, а проте небуденні гумористи. Скажемо про них кілька слів завтра.

Нова опозиція в комуністичній партії.

З Москви подають, що опозиційні елєменти під проводом Молотова і Бавмана творять ґрупу „комуністів-демократів". Ці компромісові комуністи домагаються збереження дрібної приватної власности, свободи преси й незалежности професійних союзів.

Рука Москви в Ню Йорку.

Новойорська дирекція поліції оголосила в пресі автентичну кореспонденцію третього інтернаціоналу з тайними комуністичними орґанізаціями в Америці. Виявилось, що третій інтернаціонал при посередництві тайних аґентів підтримує в Ню-Йорку страйки та заворушення. На підставі деяких переловлених листів, арештовано кількох провідників комуністичного руху, що мали звязок з Москвою.

ЛЮБОВ ДОСТОЄВСЬКА.

Достоєвський і Україна.

У нас, у Галичині небагато є таких, які знають, що великий російський письменник походив з українського роду. Тому хочу переповісти за книжкою його доньки головно те, що торкається українських предків письменника, при чім зазначую, що авторка уживає в своїй книжці лише назв „Україна", „український" та що ціла книжка незвичайно цікава. — *Перекладчик.*

Предки славного письменника Федора Достоєвського походили з Литви, з минської ґубернії, де недалеко Пинська ще й досі є місцевість „Достоєво", колишній їхній маєток... Литовські Достоєвські були шляхтичами „гербу Радван", і католиками.

Коли в 18. в. прилучено Литву до Росії, вже на Литві Достоєвських не було. Один з литовських Достоєвських, може останній, переселився на Україну — коли не знати — приняв православія, мабуть щоби могти оженитися з православною українкою і став православним священиком, а опісля, по смерти жінки архиєпископом. Цей же український Достоєвський, основник українського роду Достоєвських, називався після родинної традиції Степан. Нащадком цього Степана був дід письменника Андрій, про якого нічого не знаємо, бо його син, а батько письменника, Михайло, посварився з батьком і братами, як мав 15 літ, покинув Україну, пішов до Москви, щоби студіювати медицину і став основником російського роду Достоєвських.

Коли Достоєвські переселилися з темних лісів і вохких болот Литви на Україну, стали поетами. Вони були очаровані сонячністю, квітами і грецькою поезією України, їх серця огріло полудневе сонце і вони стали складати вірші. Бо з усіх славянських земель, що творили російську державу, Україна — найбільше поетична. „Коли приїдемо з Петрограду до Києва, здається нам, що ми на полудні. Вечорі теплі, вулиці повні прохожих, що сміються, співають... Вдихуємо пахуче повітря полудня, глядимо на місяць, що лагідно сріблить тополі, чуємо, як серце нам розширюється, маємо бажання складати вірші. Все дихає поезією на тій гарній рівнині, легко хвилястій, що купається в любім сонці. Сині ріки пливуть поволі, без поспіху; озера дрімають тихо, обведені килимом квітів; як любо снити в чарівних дубових лісах! Все на Україні є поезією: одіж селян, їхні пісні, їхні танці, головнож їхній театр. Україна — це одинока европейська країна, що має театр витворений самим народом, а не сотворений інтелігенцією на те, щоби розвинути смак мас, як це робиться в Европі. Український театр є такий народній, що навіть не змогли зробити з нього міського театру. Україна стояла колись у взаєминах з грецькими кольоніями, що були над Чорним Морем. Трохи грецької крови пливе в жилах українців: пізнати це по їх гарних, смаглявих лицях, по їх гарних рухах. Може бути, що укр. театр — це відгомін театральних вистав, що їх так любили греки".

Батько письменника, Михайло, скінчив у Москві медицину і вступив до армії як лікар. Оженився в Москві з Марією Ничаївною, яка мала тип українки. Її мати походила мабуть з України, бо належала до родини Котеленецьких — яке то імя часто стрічається на Україні. Здається — каже авторка — що дід Михайло лише тому оженився з Ничаївною, що мала український тип. Москалями він погорджував, уважав їх варварами і держався від них через ціле життя осторонь. Мав він 7 дітей: 4 синів: Михайла, Федора, Андрія і Миколу, і 3 доньки: Варвару, Віру і Олександру. Найстарших синів Михайла і Федора післав до інжинірської школи в Петрограді, а сам жив, спенсіонувавшися, у своїм маєтку недалеко Москви. Після смерти жінки розпився і став скупарем. Супроти кріпаків був суворий і ті його вбили. Алькоголізм був нещастям майже всіх його дітей. Найнещасливіша була Варвара: гроші мала, а була скупа до нестями. Її убив сторож її льокаторів, щоби її ограбити.

По своєму батькові Михайлові, українцеві з походження, сини дістали в спадщині хист до чужих мов і до поезії. Авторка каже, що хто в Росії говорить добре чужими мовами, той по походженню певно поляк, литовець або українець, т. зн. походить з тих народів, яких предки були златинізовані католицьким духовенством. З росіян говорять добре чужими мовами лише аристократи і то аж після кількох ґенерацій. Як освічені українці цінили латинську мову видно хочби з того, що батько Михайло вчив в Москві сам своїх синів Федора і Михайла латинської мови, тому, що в московській школі тої мови не вчили.

Молодий Федір жив як студент інженірської школи в Петрограді самітно. Не любив своїх товаришів росіян, бо були грубі в поведінці, брудні аж до огиди. Авторка каже, що збудилася в ньому гордість батька, гордість цивілізованого супроти неуків і простаків. У вільних хвилинах писав Федір свої перші поетичні твори, в яких наслідував Гоголя, „великого українського письменника, котрого подивляв цілою душею".

Щирим приятелем молодого Федора став українець Григорович, також письменник, який молодого Федора ввів у петроградські літературні сальони. Оба приятелі жили разом і дуже любилися. Авторка каже, що великий письменник не був би міг мешкати з правдивими росіянами. Він

Індія.

Очі цілого світа звернені тепер на Індію, де великий нарід із давньою кількатисячлітною культурою, бореться за незалежність.

Колиб Англія втратила Індію, її могучости був би завданий великий смертельний удар і англійці свідомі цього, намагаються всіми силами найти вихід із трудного положення.

Англійська Індія це країна на 5.036.000 км² із 350 міліоновим населенням, що рівнається майже з населенням цілої Европи.

Населення Індії говорить майже 100 мовами, ділиться на сотні племен, визнає десятки релігій, ще й розділене на кілька каст, між якими істнує непроходима пропасть.

Більшість індійців визнає буддизм, але багато там магометан, особливо у східних провінціях і в Бенгалю, де є 53 проц. магометан.

Релігійні ріжниці є причиною внутрішнонаціональних конфліктів, які доходять нераз до трібинць: для буддистів корова є святою істотою і її не можна вбивати, а музулмани люблять короване мясо, випасають цілі стада коров на заріз і вважають вегетаріянських буддистів ідолопоклонниками, а їх релігію звуть жартом „коровячою".

Буддисти переслідують магометан і тому магометани дуже часто підтримують англійців, які забезпечили їм релігійну свободу.

В Індії є чотири головні касти: 1) брамани, цеб то священики і вчителі; 2) кшатопрії, цеб то військо і урядовці; 3) вайсіяси, землевласники і купці; 4) судраси, цеб то робітники й ремісники.

Крім цього істнує ще каста паріїв, найбідніших злидарів, яких є в Індії майже 10 міліонів.

Парії не мають права вступати до святинї, коли хто з вищих каст доткнеться парія, то він вважається нечистим і мусить перейти церемонію очищення, індійські звичаї не признають паріям ніяких горожанських прав і тільки англійська влада надала паріям ці права, тому парії також дуже часто стоять по боці англійців проти націоналістів Ґандія. З цеї причини Ґанді старається зрівнати права паріїв із правами судрасів та зєднати їх для національної справи.

Окрім національної боротьби в Індії оживає боротьба кляс і каст, що дуже утруднює роботу націоналістів.

Окрім цього багато провінцій Індії має автономні права, ними управляють магараджі, які дуже мало залежать від Англії і не бажаючи втратити своєї влади, дивляться на визвольну боротьбу індійців скептично, або й ворожо.

Деякі ці автономні князівства як напр. Мізур, Барода, Гідерабад і Траванкор є не менші як польська держава.

Боротьба за незалежність Індії почалась 1885 року, коли то горстка індійських інтеліґенців, вихованих в англійських університетах, вернувши до вітчини, скликала перший національний конгрес і домагалась автономії.

В 1909 році була перша спроба бойкоту англійських товарів.

Підчас світової війни індійці вірно служили англійській імперії, за те Англія обіцювала надати Індії самоуправу.

В 1918 році, коли нужда і голод та заразливі недуги скосили в Індії 10 міліонів населення, невдоволені індійці, головно робітники, утворили перші робітничі синдикати і проголосили страйк та почали активну боротьбу проти Англії.

В 1919 р. Англія перший раз звернула увагу на індійський визвольний рух і надала Індії деяку самоуправу, перевела невеличкі реформи й утворила щось у роді парляменту, до якого голосувало 7 міліонів індійців, вищих каст.

Невдоволення індійців використали більшовики і в 1920 р. почали піддержувати в Індії робітничі страйки та бойкот. Тоді то бенгальський округ найшовся у стані облоги і англійці розстріляли кількасот робітників.

В 1920 р. вперше на горизонті явився Магатма Ґанді, який скликав другий індійський національний конгрес, на якому ухвалено не платити податків, не посилати дітей до англійських шкіл та відкликати індійських послів з англійського парляменту.

В 1921 р. індійські націоналісти вперше виступили збройно і в одному місті вирізали англійську поліцію.

Англійці вистріляли знов кількасот індійців і здавили заворушення, після чого індійці поділились на кілька таборів, з яких тільки „сваражисти" (самостійники) Ґандія стояли далі на становищі безкомпромісової боротьби проти Анґлії.

Англія утворила окрему комісію для виготовлення конституції для Індії, але Ґанді запротестував проти цеї комісії, заявляючи, що конституцію для Індії мають право ухвалювати самі індійці і в 1929 р. у Калькуті скликав конґрес для ухвалення цеї конституції.

Цей конгрес справді ухвалив проект конституції, згідно з якою, Індія дістає права домінії, які Анґлія малаб надати до 31. грудня 1929.

Анґля не послухала конґресу і при кінці 1929 року Ґанді проголосив бойкот анґлійських урядів і товарів, бойкот монополів. І взагалі помалу від активного спротиву визвольний індійський рух переходить до активної боротьби, яка щодня загострюється і кожного дня може завершитись всенаціональною революцією.

Комуністична дійсність.

(З приватного листа.)

Живучи в капіталістичній країні, ви мабуть не можете собі уявити наш „комуністичний лад". Не знаете, як у нас проводиться колективізація, як швидко йде реконструкція сільського господарства, як підвищується індустрія, як люди „стоять одностайно", не голодні і „задоволені у всьому на 100 відсотків". Якщо не знаєте, то я можу вам пояснити.

Почнемо з нашого села. Дядьки платять продподаток, штраховку (асекурацію), самообклад і т. д., дядьки останне збувають, аби не посадили в ДОПР.; бо коли не виплатять — усе забирають і викидають з хати. Як прийде осінь, кожен дядько має платити хлібом на середне господарство 70—80 пудів, має законтрактувати свиню, корову на таких умовах, що опісля приходиться господареві ще й доплачувати. Якщо-ж хто не в силі виконати маси ріжних обкладів, того господарство зовсім руйнується, продається, а сімя оставляється без хати, голодна: Потім іде реконструкція сільського господарства. Всі мають записатися до колективу добровільно, але обовязково. Щож для цього? Для цього руйнують чимало господарств, цілі родини засилають геть на каторгу, на далекий Сибір. Дітей викидають зі школи, викидають з комнезаму, на господарства накладають т. зв. експерт (податок у 200—500—1000 карб.). Люди застрашені мусять **„добровільно"** писатися до колективу. Ті, що остаються поза колективом, мусять терпіти наругу; землю їм вирізують саму найпоганішу (пісок, гибирі), а при тім ще віддалену 8—15 кільометрів від села. І господар мусить її обробити, чи він має коня чи ні, чи він має зерно на засів чи ні, — це їм байдуже.

Скажете може, що колектив — це гарна штука; але не в наших умовинах вона гарна. Колекти наші будуються дуже швидко, але за тиждень вони вже мають масу боргів; от як наш за 2 тижні 15 тисяч карбованців. Їжа в колективах така погана, яку тільки можна собі уявити. Потім праця в колективі повинна бути вільна, а в нас не так; над робітниками стоїть приказчик і підганяє їх, як рабів. Хіба це комуністичний лад? Освіта повинна бути безплатна й обовязкова, як вони кажуть, але не так робиться. Вчаться тільки жиди та ще мала частина дітей комуністів та комнезамів і то не всіх, а всі інші повинні сидіти дома.

Гірше як при Миколі II. Вязниці (ДОПРИ) начинені вязнями політичної ваги, де їх ідять паразити. В тих кітках, що перуть білля, варять і їжу вязням, а їжа — варені у воді якісь крупи без ніякого абсолютно жиру. І от виснажених паразитами та голодом вязнів цілими тисячами розстрілюють, тисячами женуть у заслання на Сибір і т. п. І при таких умовинах буде згода між людьми? Та тут усі скреготять зубами і чекають лише іскри; кожен ледви втримує себе, щоб не дати в лице якомусь собаці, або не вилаяти його, бо за це в нас розстрілюють. Задоволені лише оті жирні кабани, що мають у себе в руках уздечки, на яких налигані ріжні дурачки, які за питака готові весь світ знищити.

І чим-же тепер можна відріжнити цю нікчемну владу від лютої монархії Миколи II.? Та ще гірше: де дівається той цукор, який виробляють наші цукроварні? Ми його не споживаємо, бо його зовсім нема. Або де збудована одна школа чи лікарня? Ні. Всі гроші, зароблені в поті чола трудящими, течуть у широкі кишені комісарів. Церкви у нас закривають і то насильно; на незакриті церкви накладають великі налоги до 500 і більше карбованців. А закордонну пресу без перестанку лають за брехню...

От у якому „щастю" ми живемо!

ЗА ОКЕАНОМ.

Олімпіяда української пісні в Ню Йорку.

Започатковані торг. фірмою „Сурма" перед близько півроку змагання українських хорів з околиці Ню Йорку при нагоді утворення української радіо-програми закінчилися 9. березня величавим Святом-Олімпіядою української пісні. Присутні на цьому святі знавці музики та майже вся місцева й околична українська інтеліґенція згідно стверджували, що ще не було такого свята в Америці, яке уладжено виключно силами американських українців, а головно молодої американської України, таки там родженої. Коли нежданно зявився перед українською публикою Олександер Кошиць, присутні заперли в собі дух: не вірили, чи це сон чи дійсність. А й самий Кошиць із зворушення не міг відразу прийти до слова. Він отверто сказав, що те, що він почув, є для нього чимсь новим: американська Україна продовжує працю, яку розпочав Український Національний Хор перед кількома роками під його проводом. Він також ствердив, що українці принесли великий скарб у спільну американську скарбницю, а саме величню пісню, і побажав, щоби ця молода американська Україна могла ще привитати своєю піснею і вільну стару Україну в Европі. Із вступної промови молодого орґанізатора Василя Ґели (по анґлійськи) публика довідалась, що це виступає вперше Союз Українських Хорів з Нюарку, Джерзи Сіті, Йонкерс, Перт Ембой, Елизабет, Бейон, Картерет, під проводом своїх диріґентів, котрі рівночасно творили комітет (Т. Каськів, А. Ґела, М. Фатюк, Й. Буката, С. Грабар, В. Мельничук, П. Шавинський). Вони заняли почесні місця на естраді авдиторії Вашінґтон Ервінґ Гай Скул при 17 вул. Це був одночасно також перший попис молодої України в Америці при нагоді роковин народження Шевченка, котрого значіння бесідник змалював. Серед невмовкаючих оплесків впровадив опісля п. Ґела диріґента хорів, композитора Михайла Гайворонського і від цеї хвилі присутні мали справжній духовий пир: „Заповіт" Т. Шевченка (мішаний хор, басове сольо п. Шустикевича з Джерзи Сіті); „Думка-шумка", музика Лисенка; фортепянове сольо М. Штембера, „Дума" і „Безмежне поле"; а крім цього три наддатки на „біс" барітона М. Карлаша, „Ой стрічечка до стрічечки", жіночий хор, „Вкраїно-Мати, кат сконав", мішаний хор. Усе те було в першій части. Друга часть почалась композицією Гайворонського „Вечір" до слів Шевченка, яку виконав жіночий хор, а дальше була „Козацька пісня" Стеценка, яку відспівав мужеський хор. П. Марія Гребінецька одушевила зібраних своїм сопраном у піснях: „Сон" (слова Маковея) і „Досвіта" (слова Куліша), композиція Кудрика, а на невмовкаючі оплески відспівала два наддатки. П-на Любка Каськів у пречудному народньому строю очарувала слухачів скрипковим сольом: „Сонатіна" у старому стилі (три части), композиції М. Гайворонського, так, що мусіла ще додати другу пісню. А після соля Любки Каськів виступив серед невмовкаючих оплесків Олександер Кошиць зі своєю патріотичною промовою, а щойно по нім закінчив М. Гайворонський свій тріюмф як диріґент свята могутнім гимном американських українців: „Далека Ти, а близька нам". Враження цього гимну було просто величаве, бо з грудей трьох сот співаків і співачок, удушевлених і успіхом і промовою Кошиця, вилилась душа української іміграції та американської молодої України. Хори були такі зіспівані, що не було чути найменшої ріжниці в укладі голосів. Це знак солідної праці диріґ. Гайворонського.

любив упорядковане життя, міг жити лиш з таким, що вмів шанувати хвилини праці й роздумування. Тимчасом правдиві росіяни в день сплять, а в ночі грають в карти. Тому письменник, як мешкав коли разом з другим, то не з правдивим росіянином: в Петрограді з українцем Григоровичем, у Семіпалатинську зі шведом бар. Вранґлем.

Повість „Бідні люди", що була наслідуванням Гоголя, зробила Федора славним. Став він бувати у літературних сальонах кн. Одоєвського, графа Сологуба, графа Велигорського. Друга повість „Двійник" не подобалася критикам і публиці, бо автор малював тут бідних людей такими, якими вони дійсно були. Це поета дуже боліло: перестав ходити до сальонів, ходив найтемнішими вуличками Петрограду. В тім часі (1840) пізнався Федір з Петрашевським, що думав разом зі своїми однодумцями скинути царя і завести в Росії республиканський лад.

Змову Петрашевського відкрили; всіх трьох братів Достоєвських увязнили. Андрія випустили зараз, Михайло сидів у вязниці кілька тижнів, поета Федора зачинили в Петропавлівській кріпости. Змовників засудили на смерть, але перед самим виконанням кари помилував їх Микола І. Те, що поет тоді пережив, змалював в „Ідіоті". Поетові перемінено кару смерти на чотирьохлітню вязницю в Омську. На першій сибірській стації відвідали поета дві пані. Це були жінки декабристів, змовників проти Миколи І. в р. 1825, що вже були відбули свою кару, але дальше жили в Сибірі під доглядом поліції. Пані дали поетові біблію і 25 рублів. З цією біблією поет вже не розставався через ціле своє життя. Знав її на память, звертався до неї за радою в важких хвилинах життя.

(Продовження буде.)

Шевченківське свято у Вінніпеґу.

Дня 16. березня відсвяткував Інститут „Просвіта" у Вінніпеґу", Манітоба, 69-ті роковини смерти Т. Шевченка дуже величаво. Великий будинок Інституту не міг помістити всієї прибувшої на свято громади і багато людей вернулося задля недостачі місця. Програма вечора складалася з двох рефератів, виступів мішаного хору Інституту під управою проф. Турули і сольових точок. Реферати виголосили проф. В. Біберович і п. Кость Андрусишин, молодий абсольвент університету Манітоби, уроженець Канади. Хор співав „Заповіт", „Думи мої", „Жалібний марш" Лисенка і на закінчення „Ще не вмерла". В сольових точках виступали п-ння Н. Максимович (альт) з піснею „Ой гляну я, подивлюся"; п. Іван Філь (скрипка) „Аве Марія" Шуберта: п-ння Бр. Протасевич з піснею „Садок вишневий коло хати" і п-ні Резньовська з піснею „Ой люлі, люлі". Деклямували п. Адам Левицький, п-ні Марія Сас і п. Василь Іваськів. Був помітний величезний вклад праці в це свято.

Відчит про Україну в англійській мові

Інспектор Ф. Т. Гаврилюк дав відчит про Україну в англійській мові в Пелей, Саскечеван (Канада) в дні 28. лютого. Цей відчит відбувся на запрошення товариства „Говм Мейкерс Клоб". Міська галя була заповнена і слухачі приняли двогодинний реферат з великим заінтересуванням. Прелеґент подав хід важніших подій з української історії, навязуючи ці події до боротьби українського народу за волю. Він зупинився обширніше над теперішнім положенням українців під Польщею і під більшовицькою окупацією, а закінчив реферат коротким описом української еміграції в Канаді, звертаючи головну увагу на поступ українців як канадійських громадян. При цій нагоді учитель Рудашевський прибув із своїм товариством з Аран і дав виставу українських танців та пісень. Цю концертову програму приняла публика з великим одушевленням.

На орґанізаційному фронті.

СКАЛАТЩИНА.

Повітовий Народній Комітет скликав на день 25. березня ц. р. довірочну нараду делеґатів скалатської судової округи до Скалату. Явилося 4 священиків і 78 селян. Проводив селянин з Колодіївки п. Антін Сеник. Реферат про політичне положення, про працю Української Парл. Репрезентації і про партійну орґанізацію УНДО виголосив голова Повіт. Нар. Комітету п. Олександер Пісецький. Присутні вислухали реферату з великим зацікавленням і постановили в найближчому часі перевести в кожному селі партійну орґанізацію УНДО, вибрати партійний місцевий комітет і перевести спис членів УНДО. — Тогож самого дня п. О. Пісецький відбув довірочну нараду в **Колодіївці** коло Скалата. В прегарнім Народнім Домі зібралося багато селян і селянок, котрі по вислуханню реферату п. Пісецького дякували йому сердечно. Опісля розвинулася дискусія над потребами села і зібрані постановили приступити в найкоротшому часі до заложення кредитової кооперативи в Колодіївці, а також до створення діточої бібліотеки при читальні „Просвіти", на потреби котрої п. Пісецький зложив від себе перший даток.

БОРЩІВЩИНА.

В дні 12. квітня ц. р. відбулося справоздавче віче о. Куницького в селі **Михайлівка.** Присутніх було 222 особи з сіл: Михайлівка, Кудринці, Дзвинячка, Окопи, Панівці, Білівці і Вовківці. — Дня 13. квітня відбулось таке саме віче в селі **Гермаківка.** Присутніх було 2.000 осіб з сіл: Гермаківка, Іване, Нівра, Залісся, Новосілки і Кривче. Крім посла о. Куницького промовляв також сен. Бараник. — Дня 14. квітня відбулось віче в селі **Бабинці** в присутности ок. 500 людей з сіл: Бабинці, Худиївці і Шупарка. Промовляли також пос. о. Куницький і сен. Бараник. На всіх тих вічах обговорено діяльність нашої Парл. Репрезентації і справи нашої внутрішньої орґанізації. Від Повіт. Комітету брав участь у вічах секретар Комітету п. Ґораль. Віча пройшли з повним успіхом і ухвалили резолюції з довірям для нашої Парл. Репрезентації і в шкільних справах та з протестом проти руйнуючої московсько-більшовицької політики на Вел. Україні і з привітом для засуджених українських діячів.

Мін. Юзефський у Сх. Галичині.

У неділю вечором виїхав із Варшави до Львова міністр внутрішніх справ Юзефський. Із міністром їдуть вищі урядовці мін-ства з директором політичного департаменту Стаміровським. Це перша інспекційна подорож мін. Юзефського по східних воєвідствах.

Вальдемарас про польсько-більшовицьку війну.

Ковенський щоденник „Ліетує Штімє" помістив інтервю з Вальдемарасом. М ін. Вальдемарас каже, що вірить у можливість вибуху війни між Польщею та СРСР. Вона може вибухнути навіть у літі ц. р. або пізніше. Схоплення Кутєпова зарежісерували вороги більшовиків. Кутєпов є тепер у Польщі.

Бійка в чехословацькім парляменті.

Дня 3. травня при кінці засідання чехословацького парляменту підчас голосування над законом про поліпшення долі безробітних і після загальної суперечки комуністів, німецький соціяліст пос. Шац кинувся на одного з комуністів. Бійки не спинила навіть перерва нарад. Бійка перенеслася й до кульоарів, де пос. Лянґе (з ґрупи Бенеша) вибив по лиці комуніста Грука.

Горять індійські доми.

До Калькути приїхав бувш. голова Нац. Зібрання Пател. Його витали на двірці на передмісті Гобра представники конґресу й міської молоді. Пател узяв участь у зорґанізованім зараз поході. Поліція розігнала похід бамбусовими палицями, як нелеґальний. Були ранені. У місцевости Чадовра, 50 англ. миль на північ від Бенаресу, прийшло до більших заворушень. Вісім індійських домів згоріло, а 12 індійців було ранених. Один ранений помер.

Затонуло 200 рибалок.

З Токіо повідомляють, що біля побережа Сахаліну й острова Гокаі лютував буревій. Він заподіяв величезні школи, що доходять до 8 мілїонів єн. Згинуло 200 рибалок, що ловили рибу.

Літвінов на 3-травневім святі.

Пат повідомляє з Москви, що польський посол Патек видав для більшовицької влади та дипльоматичного корпусу приняття з нагоди польського нац. свята 3. травня. У принятті взяв участь із жінкою керовник комісаріяту закордонних справ Літвінов, представник реввоєнсовіту Судаков, амбасадори й посли акредитовані в Москві, вищі урядовці наркоміндєлу, представники наукових кол, персонал амбасади та посольства й військові аташе.

Арештували фальшівника грошей.

Лодзький слідчий уряд перевів ревізію в кольпортера фальшивих монет Брон. Риґельського. В подвійній стіні найшли укриту машину до фабрикації монет. В отворі в долівці найшли маґазин фальшивих монет. Риґельський признався, що фабрикував фальшиві гроші. Машину й около 10 тисяч штук монет сконфіскували. Ведуть слідство.

Поворот канцл. Шобера.

Дня 4. травня австрійський канцлер Шобер вернув до Відня з подорожі до Парижа та Льондону.

З передвиборчого руху на Волині.

ДУБЕНЩИНА. Дня 22-го квітня ц. р. (на третій день свят) відбулося заходом Повіт. Комітету Українського Нац.-Дем. Обєднання велике віче в селі Дорогостаях Великих. На віче зійшлося біля 1000 людей з Великих Дорогостаїв і дооколичних сіл. Промовляли посол Вислоцький і член Повіт. Комітету УНДО в Дубні п. Кибалюк. День перед вічем у Дорогостаях В. посол Чучмай, улаштував тут віче і весь час нападав на УНДО. Його вічевикам було за багато лайки і вони самі дали йому належну відправу. На запит, чого його партія збанкротувала і чому посол Сенюк виступив з партії, посол Чучмай спромігся тільки сказати, що, мовляв, до смерти треба вчитися і дураком померти. Він так і робить і так його зрозуміли селяни, які вже мають досить його політики, про яку він сам не знає, до чого вона йде. Його віче у Дорогостаях В. тільки підготовило ґрунт для віча посла Вислоцького. Вічевики витали гучними оплесками посла Вислоцького й одноголосно заявилися за листою ч. 18. Слід зазначити, що в тому селі має свій маєток посол Сенюк із сельробу-єдности і тут він жив, а тільки недавно перенісся до Луцька. Маєток посла Сенюка складається з кількадесятьох морґів землі (добрий пролетар), яку він арендує і використовує селян.

До ювилею митр. Шептицького.

Дістаємо такий допис:

Весь цей рік стоїть під знаком ювилею Митр. Андрея Шептицького з нагоди 30-ліття його архипастирської праці. І в цей ювилейний рік наш нарід рішив поставити живий памятник: здвигнути шпиталь ім. Ювилята у Львові, в якому знайшли би приміщення усі ті, яких нужду так ніжно відчувало і відчуває батьківське серце Архипастиря.

По містах і свідоміших селах відбуваються академії й концерти в Його честь.

Все воно гарно, похвально, та є може ще кращий спосіб, щоби спопуляризувати імя достойного Ювилята? Шпиталь — живий памятник, дасть Бог стане, але — у Львові; академії-концерти з ювилейним роком скінчаться, — їх голос замовкне.

Чи не слід би подумати про щось такого, щоб і найменші із нашого народу, які у Львові ніколи не були, а може й не будуть ніколи, ті, що не почують концертів, згадували ювилейний рік свого Митрополита? Виринає в мене така думка: У кожній місцевости, при кожній церкві, нехай виросте в тім році дуб, дуб Митрополита Шептицького, засаджений на спомин. Нехай скрізь відбудеться в цім році ювилейне свято; нехай обмежиться хоч би тільки до промови, до деклямації чи співу, це залежить від місцевих відносин, — але необхідною точкою такого свята повинно бути засадження дуба, після торжественної Служби Божої, відправленої з цим наміром. Дуб могляб засадити якась дитина, чи найстарший чоловік. Біля дуба слід би вкопати пропамятний камінь із відповідним написом, а з чотирьох його сторін також чотири камінні стовпи, обведені ланцюхами.

Садім дуби біля наших церков і цим у першій мірі повинні занятися отці парохи і настоятелі церков.

Є наших церков тисячі! Якщо кожна церква подбає про засадження такого дуба, то тільки на галицькій волости виросте в цьому році велитенський ліс із тисячних дубів, — ювилейний ліс Митрополита.

Це — думаю — буде справді живий памятник у честь Найдостойнішого Ювилята, памятник, на який спромогтись може навіть найменша і найбідніша громада.

Стрий-Лани.

о. Маріян Роман Цурковський.

Анґлійські війська їдуть до Індії.

Медіолянський „Корієре деля Сера" повідомляє з Мальти, що в суботу відплили відтам більші транспорти анґл. війська до Індії. На Мальті цензурують строго телеґрами. Про нові розпорядки анґл. влади в Індії довідуються лише від кораблів, що перепливають Пор Саідом і Аденом.

Зі спортового життя.

УКРАЇНА—РЕСОВІЯ 1:1 (1:1).
УКРАЇНА II.—Лехія II. 6:1 (1:1).
УКРАЇНА III.—ЧОРНІ III. 4:3 (1:3).

Україна вислала в неділю до бою всі три свої дружини, з яких друга і третя вийшли зі змагань побідно, а перша мусіла вдоволитися ремісовим вислідом, діставши у ряшівській дружині твердого й амбітного противника. В Україні, якої напад вів ослаблений довгою недугою Лисик, відсутність Петрова дається відчувати дуже сильно. А що в помочі бракує Рака, то й ця частина дружини недомагає. Третьою слабою стороною України є воротар Новицький, що нефортунно вибігає, а своєю нервозністю денервує не тільки грачів, але виводить з рівноваги й усю публику. Свої ворота здобула Ресовія саме після такого його вибігу. Не зважаючи на відмічені недостачі, одинацятка України грала в загальному добре і якби трохи більше щастя, булаб ці змагання вирішила в свою користь (гарний стріл Маґоцького, що відбився двічи від стовпа!). Одинокого ґоля для України стрілив Воробець зараз у перших мінутах з карного. Суддя п. Меллер вів змагання обєктивно і зовсім без потреби вигукувала проти нього частина української публики. Видців ок. 1.500.

Мистецтва А-кляси.

Львів. Гасмонея—Поґонь (Стрий) 1:1 (0:0)
Львів. Польонія (Перем.)—Світезь 6:2 (2:0).
Золочів. Лехія—Яніна 3:1 (3:0).
Львів. Чорні І. Б.—Поґонь І Б. 3:2 (1:1).

Мистецтва Ліґи.

Львів. (Субота). Поґонь—Висла 2:2 (2:1).
Варшава. (Субота). Леґія—Варта 4:0 (3:0).
Лодзь. ЛКС—Чорні 3:1 (2:0).
Краків. Гарбарня—Польонія 3:3 (1:0).

Товариські змагання.

Львів. Висла—Поґонь 2:2 (1:0).

НОВИНКИ

— **Пригадка! Першорядна кравецька робітня ВАСИЛЯ ГРЕСЯКА** находиться у Львові, Сикстуська ч. 20. Відзначена золотою медалю на виставі в Стрию. Численні признання за солідне і точне виконання всякого рода кравецьких робіт. Добірний матеріял на складі, умірковані ціни. 1953 3-6

— **Національний Музей у Львові** (вул. Мохнацького 42) мав у квітні дорогою дарів, закупна та книгообміну 65 чисел (167 предметів) приросту до ч. 28.262 включно; в цьому збірка 32 рисунків бл. п. Василя Крижанівського. Жертводавцями були пп.: о. Голінатий, Горуцький А., Грицай Андрій, проф. Кіт М., Конкевич В., Косоноцький В., о. Пастернак І., о. Пристай В., о. Соловій В. і Чубатий В. Управа Музею складає усім їм щиру подяку. — В неділю 11. травня буде отворена виставка з нагоди 100-ліття освободження Греції.

— **Свячене Т-ва „Сила“.** В неділю 27. квітня в товаристві українських робітників „Сила“ у Львові відбулось традиційне свячене, в якому окрім членів узяли участь і запрошені гості, між ними представники української преси. Гостей і членів привитав о. Садовський, вказуючи в своїй промові на значіння і ролю робітництва й міщанства в житті й розвитку нації, після чого учасники провели час на оживленій гутірці, переплітаній промовами й тоастами. Особливо цікава й повна гумору була промова д-ра Федака, о. Каштанюка, після яких ще промовляли проф. Березовський й Охримович. „Свячене“ закінчилось піснями й національним гимном.

— **На карти „Рідної Школи“** звільняючі від алькогольних напоїв з нагоди Воскресення Христового зложили в зол. отсі Вп. Громадяни(ки): **з Галича:** 6: п-во Лепкалюки; по 5: д-р Мулькевич Володимир, радник Е. Жарський; по 2: о. Соломка Володимир, Ткачкевич Роман, Скрентович Омелян; **з Крилоса:** 5: дир. Павлишин Дмитро; 3: Боднар Володимир; 2: о. сов. Гошовський; дальше зложили: 5: Демидюк Сергій — Кобринь на Полісю; по 2: С. Яворська — Залуква, о. дек. Дудрович — Яблонів, о. дек. Гарасевич — Деліїв, дир. Евген Скаліш — Деліїв і о. Самотулка В. — Блюдники. — Хто слідуючий?

— **Музей Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові** (вул. Чарнецького 24) мав у місяці квітні 60 чисел (244 предмети) приросту до загального числа 20.208 включно, головно у відділі археольогії, етнографії, портретової фотографії та воєнних памяток. Жертводавцями були пп.: генер. Бошкович С. П., Бубела В., Вахнянин Б., Гомик О., проф. д-р Горак Ю., д-р Степанів-Дашкевичева, дир. Демчук М., д-р Електрович В., Калужняцький Н., проф. Кіт М., проф. Константинович Я., проф. д-р Краль Ю., д-р Лев В., нотар Левицький-Лукич В., акад. Лобода А., Магаляс, Макогін, інж. Мельник А., о. Метик Ю., проф. д-р Мурко М., Михайлів М., д-р Панас М., інж. Пастернак С., проф. д-р Пуркине К., радн. Сопотницький О., радн. Сосновський Р., Стояловський, акад. Студинський К., Сушко Р., Українська Книгарня в Чорткові, вид-во „Червона Калина“, проф. Юзичинський З. Цінішими набутками є олійні портрети о. Романа Авдиковського (діда Маркіяна Шашкевича) і Льва Сосновського (сеньора Ставропігії) та збірка памяток визвольної боротьби інж. А. Мельника. Управа Музею складає усім жертводавцям щиру подяку. Для відвідин збірки відчинені щодня від 8—13. год., в неділі і свята від 10—12. год. **Я. П.**

— **Застрілив дочку і себе.** Емеритований залізничий урядовець Іван Збир, замешкалий при вул. Ліщинського ч. 43. у Львові від довшого часу був нервово хорий, а причиною нервової недуги була залізнича катастрофа, з якої цей залізничник вийшов поранений в голову. Занепадаючи на здоровлю, Іван Збир дуже турбувався тим, що коли він зовсім занедужає, то його 7-літна дочка помре з голоду. Дня 2. ц. м. жінка Збира, вернувши з церкви, застала дочку із простріленою головою, а чоловіка вбитого. Збир убив себе, стріливши перед тим до дочки.

— **З львівського суду.** На днях засуджено шофера Мечислава Барана на 3 місяці вязниці, за зреїхання 18-літньої Берти Ґольд Фаберівної, яка згинула під колесами автомобіля 29. грудня 1929 р. біля великого міського театру. — Дня 2. ц. м. суд присяглих засудив на 2 роки вязниці столяра Михайла Бриля, обвинуваченого в тому, що кільком жінкам обіцяв женитись, побирав від них гроші, як завдаток на придане і тим чином придбав собі майже 500 долярів.

— **Арештування в Дрогобичі і в Бориславі.** На днях дрогобицька і бориславська поліція арештувала Стецька Андрія, Самуеля Тененбавма, Михайла Крамера, Аделю Сальдерферову, Лейбу Йозефсберга, Ярослава Коцка, Брониcлава Адамовського, Миколу Гапкалу, Вільгельма Коригабера та Охсбергера. Всім їм поліція закидає приналежність до КПЗУ, ширення комуністичних летючок і т. д. Арештованих відвезено до Самбора.

— **Державна спадщина, її командант і селянин.** Антін Сосніцький, відомий польський селянин з Довгомостиськ, вніс скаргу до президента держави і маршала Пілсудського на Тадея Филиповича, підполковника і директора державної стадняни в Судовій Вишні, а рівночасно власника села Довгомостиська, — закидуючи йому всякі надужиття. Цим донесенням почувся ображений п. Филипович, вніс донесення до прокуратури в Перемишлі. Прокуратура в Перемишлі обвинуватила Сосніцького за 7 пунктів цього донесення і карний суд в Перемишлі засудив його на 6 місяців тюрми. Проти цього засуду вніс Сосніцький апеляцію. Дня 30. квітня ц. р. відбулася розправа в апеляційному суді у Львові. Апеляційний трибунал у складі пп. радників Сохи, Ояка і Байорка по переведеній розправі ухилив вирок суду в Перемишлі, уневиннив Сосніцького від 5 пунктів обвинувачення, що до 2 затвердив і засудив його на кару 4-місячної вязниці і завісив кару на 5 літ. Обвинуваченого заступав д-р Лев Ганкевич.

— **Син Марії Конопніцької,** відомої польської письменниці, помер у Варшаві в лічниці по операції. Іван Конопніцький був досить заможним землевласником і не визначався в житті нічим замітним. Помер у 63 році життя.

— **Жертва спіритизму.** В Ляс Пальмасі одна родина захопилась спіритистичними сеансами й одного дня викликаний „дух“ молодого хлопця із цеї родини сказав учасникам сеансу, що він є в пеклі і що може видістатись із пекла тільки тоді, як хтось із його родини буде вбитий як жертва за його гріхи. Забобонна родина, бажаючи виратувати сина з пекельних мук, вбила молоденьку дівчину, мовляв, вона невинна, піде і так до неба, а не можна-ж через таку дурницю лишати сина на віки в пеклі.

— **Після вінчання дочки Муссолінія.** З нагоди вінчання Едди Муссоліні з графом Галіяччо Чіяно, диктатор Італії дістав від короля гратуляційну телеграму із бажанням „трівкого щастя для молодого подружжа“. В день шлюбу Муссоліні жертвував 25.000 лірів для убогих дітей гірських та надморських околиць і по 400 лірів для кожної дитини, що вродилась в день шлюбу дочки диктатора в місті Римі та в містах, де родився Муссоліні і його зять.

— **Кулідж у Голлівуді.** Бувший президент Кальвін Кулідж заїхав з жінкою до Каліфорнії і вступив до царства голосних фільмових зір, до Голлівуду. Тут зустріли недавних мешканців Білого Дому артисти і артистки. Гуморист Віля Раджерс і Мері Пикфорд, жінка Даґлеса Фербенкса, приєднались до товариства Куліджів, щоби їм показати фільмову столицю світа. Вони завели гостей до ресторанів на забави і до фільмових робітень.

— **Кримінал за побиття гуски.** З Отави, Онтеріо (Канада) повідомляють: Суд присудив пані Марії Титенич 5 долярів кари або 30 днів вязниці за те, що вона в нелюдський спосіб побила гуску. Інспектор гуманного товариства каже, що вона вломила гусці ногу і крило і в такому стані лишила її на смітнику.

З театру.

ВЕЛИКИЙ МІСЬКИЙ ТЕАТР: *„ЛЬВИНІ СЕРЦЯ“*, історична песа П. С. ПЕТРІЯ.

Не є це песа, а картини, що мають дати нагоду режісерові, балетмайстрові й маляреві зробити з них популярне патріотичне видовище. Щось у ролі тих пес нашого побутового репертуару зі співами та танцями, де співи, танці та музика заступають драматичну акцію й типи.

Все видовище тримається на балеті, до якого зроблено оригінальні гарні костюми. Дієві особи нагадують маріонетки; поезія, якою вони шкварять високопатетичні промови, мало чим ріжниться від поезії принагідних патріотичних промов.

Ідея песи? Найкраще було би не мати аж таких претенсій до автора. Історичну подію облоги Львова Хмельницьким і татарським ханом використовує автор для патріотичної проповіди на тему братньої згоди народів, що живуть під крилами одної батьківщини: Річипосполитої. Зворушуюча ширина світогляду: — не повинно бути ріжниць між народами, що мешкають у „городі Льва“ ні ріжниць між суспільними клясами, всі повинні разом кохатись і собі помагати, але, очевидячки, з одною умовою — Річпосполита буде опікуватися ними і законами справедливости.

А поза тим: усе видовище настроєне на дуже пацифістичний тон, а переповнене бойовою деклямацією.

М. Р.

Дописи.

ЛУЦЬК. *(Сельроби самі себе стидаються.).* По Волині розкидають сельроби летючку „Що таке УНДО і його листа ч. 18“. В летючці одна брехня, далі і перекручування ріжних фактів, щоб лиш опоганити перед людьми Українське Нац.-Дем. Обєднання і листу ч. 18. Найцікавіше, що в летючці закликається не голосувати на листи ч. 1, 3, 22, і 20, а головним чином на листу ч. 18, але ні згадки нема про листу ч. 8., на яку нібито повинні всі голосувати. Після збанкротування партії сельробу-правиці бідні б. партійці цеї партії соромляться навіть згадувати про листу ч. 8, а все таки хотіли би, щоб люди ще й тепер на неї голосували. Що вже говорити про ту нещасну листу ч. 8, коли її самі творці соромляться.

На Пластовий Дім.

ОДИНАЦЯТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер“, Львів, Руська 20, вкл. книж. ч. 15.000) зложили дальше: 255) Андрій Охримович ЛЧ, 1 дол. 256) Інж. Ю. Пасецький, 1 дол. 257) Айхлер Мартин ЛЧ, 1 дол. 258) Роман Барановський ЛЧ, 20 зол. і кличе д-ра Гамерського і д-ра Кузьмича з Бучача і п. Надю Макух зі Львова 259) Марко Бачинський ЛЧ, 1 дол. і кличе канд. електр Богдана Галущинського і канд. хем. Романа Зарицького в Данціґу. 260) Юліян Воробкевич ЛЧ, 1 дол. 261) Евген Врецьона ЛЧ, 10 зол. 262) Осип Гапій ЛЧ, 1 дол. і кличе Мирослава Зафійовського і Марусю Максимович зі Львова. 263) Тарас Грушкевич ЛЧ, 1 дол. і кличе інж. Володимира Громницького з Косова. 264) Інж. Іван Зубенко ЛЧ, 1 дол. і кличе д-ра інж. Евгена Вертипороха й інж. Олександра Ониська в Данціґу. 265) Петро Ісаїв ЛЧ, 1 дол. і кличе Галю Дрогомирецьку і Наталку Павлюхівну зі Станиславова. 266) В. Кархут ЛЧ, 10 зол. і кличе Анну Вергановську-Глинську, 6. пл. Ст. Щуровського з Катовиць і 6. пл. д-ра Р. Зубика зі Львова. 267) Богдан Корлюк ЛЧ, 1 дол. і кличе Марійку Семківну, Евстахія Іванчука, Влодка Хамулу зі Львова і Славка Барткова з Ременова. 268) Ярослав Макарушка ЛЧ, 1 дол. і кличе Романа Козакевича, ст. мед. і Кушніра Олександра, ст. мед. 269) Мр. Роман Мариаш, 10 зол. і кличе м-ра К. Білозора з Рави Руської і м-ра Т. Ваня, бурмістра в Буську. 270) Роман Мацюрак ЛЧ, 1 дол. і кличе Марію Чиж із Самбора й інж. Омеляна Кітика з Долини. 271) Роман Монцібович ЛЧ, 1 дол. і кличе о. Івана Чорняка й о. д-ра Й. Бабяка з Інсбрука. 272) Інж. Михайло Пежанський, 20 зол. 273) Андрій Пясецький ЛЧ, 10 зол. і кличе дир. Івана Гладишевського з Рекшиця, Орисю Матейко з Опришовець і Марійку Левицьку з Камінки Стр. 274) Мирослав Раковський ЛЧ, 1 дол. 275) Богдан Рибачек ЛЧ, 1 дол. і кличе М. Монцібовича і Я. Вергановського зі Львова. 276) Степан Рожанківський ЛЧ, 10 зол. і кличе ст. прав: О. Смаля, Р. Олесницького, Б. Гвоздецького і Ю. Лопатинського. 277) Степан Салик ЛЧ, 10 зол. і кличе П. Козіцького і д-ра В. Гілевича з Золочева. 278) Ігор Старосольський ЛЧ, 1 дол. і кличе Б. Курчабу і Б. Федака зі Львова. 279) Юрій Старосольський, 1 дол. і кличе Нуну Говикович, Володимира Рожанковського і Муська Монцібовича зі Львова. 280) Д-р Б. Стерніюк, 20 зол. і кличе Тараса Витвицького і Надю Макух зі Львова. 281) Роман Файгель ЛЧ, 10 зол. і кличе Галю Турин зі Львова, інж. Святослава Шматеру з Перемишля і м-ра Романа Малішевського зі Львова. 282) Атаназій Фіголь ЛЧ, 1 дол. і кличе 6. членів г. Зазули II. пл. к.: Б. Кабарівського, М. Хромовського, В. Остаповича, М. Козакевича, Г. Лятишевського, Р. Ульванського, С. Мацькова, Б. Ковдру і Б. Полутранку. 283) Роман Загайкевич, 1 дол. і кличе Нарциза Лукіяновича, Леонтія Дмоховського, студ. мед. і Юрка Шматера з Перемишля. 284) Атаназій Мілянич ЛЧ, 1 дол. і кличе канд. інж. Романа Базилевича і канд. інж. Вол. Коцика в Данціґу. 285) Гриць Пісецький ЛЧ, 1 дол. і кличе М. Петрунїва в Підпечерах і Б. Николина, студ. техн. 286) Льонгин Робак ЛЧ, 1 дол. і кличе Мілю Орловську, Евгена Пеленського і Миколу Антоневича з Жовкви. 287) Ярослав Сайко, 1 дол. і кличе Олега Вол. Семкова і Михайла Джерджа зі Львова. 288) Наталка Кулицька, Борислав, 10 зол. і кличе інж. Цебрівську з Надвірної і Галю Максимовичеву з Борислава. 289) Осип Марків, Станиславів, 5 зол. 290) Д-р Іван Бережницький, Львів, 10 долярів. 291) Ольга Бережницька, Львів, 1 доляр. 292) Евгенія Гвоздецька, Львів, 30 зол. і кличе Марію Терпилякову з Залукви, Любов Курчабову з Чорного Острова і Марію Мельниковичеву зі Станиславова. 293) Уляна Старосольська, Львів, 10 зол. і кличе Лідку Саноцьку з Надвірної, Тальку Луцьку з Перемишлян і Оксану Вовк з Перемишля. 294) Студенти Української Богословської Академії, Львів, 100 зол. і кличуть студентів Богословських Ліцеїв у Перемишлі, Станиславові й Римі та всі організації і корпорації українського студентства в краю і за кордоном. 295) XXXIII. К. УУПЮ, 300 зол. і кличе XVII. К. УУПЮ — Яворів, II. К. УУСП — Стрий і 88 К. УУПЮ — Перемишль.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок, 5. травня, год. 7·30 веч. „Львині серця“.

Малий Міський Театр:

Понеділок, 5. травня, год. 7·30 веч. „Пан Топаз“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Заклята ріка“ (Річ. Бартельмес, Беті Компсон).
КАСІНО: Державна зрада.
КОЛЬОСЕЙ: Дівча із Сінгапуру. Комедія: Лев у бальоні.
КОПЕРНИК: Дівчинка з обективом (Беб Даніельс).
ЛЕВ: Перше Косцюшкове кохання.
ОАЗА: Шахівниця сердець.
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Пісня лекентів“ (Люпе Велез співає есп. пісоньки).
ПАЛЯС: Кольорова звукова фільма: Вікінг.
ПАН: Краса життя (Жеромського).
ПАСАЖ: Місто нещасть (Кен Мейнард). Тиждень Метро-Голдвин-Маєр. Амер. комедія.
ПРОМІНЬ: „З дня на день“.
СТИЛЕВЕ: Лікар жіночих недуг. Газова піеста.
ФАТАМОРҐАНА: Поет-прошак (Джан Берімур, Конр. Файт).
ХИМЕРА: Перед присудом.
УТІХА: „Волга, Волга“.

Програма радіо.

Понеділок 5. V. 1930.

ЛЬВІВ 11·58 Сигн. часу, 12·05 Концерт грамоф. плит. 17·45 Концерт із нагоди 111-их роковин народин Монюшка, 18·45 Всячина, комунікати та концерт грамоф плит. 19·25 „Поступ і здобутки строгої науки“ (відч.), 19·58 Сиґнал часу, 20·05 „Як працює кров людини“ (відч.), 20·30 „Ах, та весна!“ (оперетка Штравса), 22·00 „Театр і етика“ (фейл.), 23·00 Танкова музика.

Вівторок 6. V. 1930

Варшава (1411,7) 16·25 Грамофонові плити. **Краків** (312·8) 16·00 Масві пісні з Марійської вежі. **Гельсінгсфорс** (221,4) Спів. **Льондон** (356,3) 18·30 Радіоорхестра. **Стокгольм** (436) 18·30 Радіоорхестра. **В'день** (516,3) 20·00 Концерт фільгармонії. **Будапешт** (550) „Джоконда“ Понкілього. **Ленінград** (1000) 16·00 Концерт. **Харків** (1304) 20·00 Оперова музика. **Москва** (825) 20·00 Гумор і сатира. **Париж** (1725) 16·45 Концерт.

Середа 7. V. 1930

Варшава (1411,7) 16·15 Програма для дітей. **Краків** (312,8) 16·00 Масві пісні. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·30 Трансмісія з театру. **Льондон** (356,3) 19·40 Радіоорхестра. **Берлін** (418) 16·50 Популярна музика. **Стокгольм** (436) 13·30 Легка музика. **Прага** (487) 16·30 Військова музика. **Відень** (516,3) 16·00 Капеля Доманського. **Ленінград** (1000) 19·00 Концерт. **Харків** (1304) 20·00 Концерт.

Банк Чехословацьких Леґій

в Празі.

Дня 27. квітня ц. р. відбулися Звичайні Загальні Збори акціонарів Банку Чехословацьких Леґій в Празі під проводом ґенерала д-ра Рудольфа Раше, при участи 350 акціонарів, які заступали 84.510 акцій.

По полагодженні формальностий відкриття зборів, згадав предсідник у своїй промові в першу чергу на 80-літні уродини Президента Чехословацької Республики Т. Г. Масарика, висказуючи сердечні побажання, щоби Президент дожився ще довгих та щасливих літ для добра цілого чехословацького народу; одночасно підчеркнув, що Завідуюча Рада жертвувала з цьої нагоди Кч. 1,000.000 на поширення діяльности стипендійного фонду Банку Чехословацьких Леґій під умовиною, що Загальні Збори цей дар затвердять. Підчас дальших нарад Загальні Збори дар цей одобрили.

Про рахунки замкнення за 1929 р. та друкований річний звіт подав подрібний доклад Начальний Директор п. Франц Шіп та ствердив дальше розширення діяльности Банку Чехослов. Леґій. Цей цінний горговельний звіт приняли присутні довготреваючими оплесками. На основі проголошеного звіту Надзірної Ради приняли Загальні Збори до відома білянсове замкнення рахунків за 1929 р. та уділили Завідуючій Раді абсолюторію.

Чистий зиск за 1929 р. виносить Кч 7,949.775.55 і є в порівнанні з 1928-им р. о Кч. 245.912.85 більший. З господарських лишків, крім дотацій резервових фондів в сумі Кч. 813.891.30, що означає підвижку резерв до суми Кч. 64.550.000 т. є. 92.22% акційного капіталу, та останніх звичайних приділів, рішено виплатити 8% дивіденду так, як минувшого року.

Уступаючих членів Завідуючої Ради Заст. Нач. Дир. п. Осипа Кіна, Дир. інж. п. Карла Горака і дир. п. Осипа Куклу вибрано знову через аклямацію. До Надзірної Ради рівнож через аклямацію покликано п. Вацлава Шаля, емер. краєвого рахункового надрадника за уступаючого п. Ізидора Віплєра, а поновно п. Августина Турку, емерит. рахункового надрадника.

РАХУНОК БІЛЯНСУ ЛЕҐІОБАНКУ З ДНЕМ 31. ГРУДНЯ 1929 ВИКАЗУЄ:

Чинний стан:	Чеські корони:
Каса	18,519.401.30
Домагання а віста	21,678.403.95
Девізи і закорд. чеки	7.200.713.65
Векслі	132,128.857.95
Ефекти	123,316.401.50
Консорц. інтереси	44,827.105.90
Довжники	614.690.211.55
Недвижимости і інвентар	26,656.030.80
Переходові рахунки	3,453.039.25
Інші активи	27,195.388.65
Білянсова сума	1.019,665.554.50

Довжний стан:	Чеські корони
Акційний капітал	70,000.000.—
Резервові фонди	63,736.108.20
Гіпотечні позички	528.792.50
Вкладкові книжочки	292,490.126.60
Вірителі	556,960.289.90
Непідбрана дивіденда	322.273.—
Переходові рахунки	5.834.322.60
Інші пасиви	21,843.866.15
Чистий зиск	7,949.775.55
Білянсова сума	1.019,665.554.50
Обліґо з тит. реесконту	Кч. 92,592.720.85
Евіденційні рки	Кч. 390,464.893.95

2005

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під управою Ів. Когутика. 2002

Т у р к а н/С.:
Понеділок 5. V. „Маруся Богуславка“.
Вівторок 6. V. „Ніч Пейсахова“.
Середа 7. V. „За Німан“.
Четвер 8. V. „Пташник з Тиролю“.
Пятниця 9. V. „Барон Кіммель“.

Філія Учительської Громади в Коломиї уладжує приготовні курси від 15. травня ц. р.: а) до IV. кл. жіночої гімназії гуманістичного типу, б) на I. курс жін. вчительської семинарії. — Зголошення приймає Управа семинарії Р. Ш. до 14. травня включно. 1973 3—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВЕЛИКИЙ ВИБІР вкладок до взуття, рівнож вкладок ортопединих. Адольф Ґольдберґ, Сикстуська 10. 1934 3-?

ДО ЗАМІНИ парохія в. П. Е. велика, численна о 1 церкві мурованій, будинки всі добрі — на меншу, відповідну задля старшого віку. Письменні повідомлення слати під „Парохія“ до Адм. „Діла“. 1987 2-3

МЕБЛІ НА РАТИ! готівкові ціни; також тапіцеровані **меблі**, власного виробу — найдешевше в **Доротеум** Льва Сапіги 34. телеф 15·01. 1303 38—?

ОКАЗІЙНО до продажі для молочарень 3 вирівки — бляшанки та посудина. Відомість між год. 10—1. Крашевського 11. Господар. Телеф. 56—55. 1963 3—3

ПАНЧОХИ, рукавички, скарпитки, волічку, бавовну, нитки до гапту і шиття поручає Магазин **Майвальда**, Львів, Собіського 9. 1977 2—8

ВСІЛЯКІ годинникарсько-ювілерські роботи виконує найстараннійше Д о м б р о в с к і - Р о з н а ж е в с к і Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 1856 16

ФОРТЕПЯНИ, піяніна, фісгармонії; ціни н а й н и ж ч і. Довготермінові сплати. „от Chopin-a“ Львів, Сикстуська 11. Український персонал. 1969 4-6

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана З е л ь т е н р а й х а** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1857 60—?

НЕСПОДІВАНКА жде П. Т. Гостей каварні „Народної Гостинниці“ по 1-шім травня. 1975 3—3

ГАСІТЬ спрагу тільки лімонядою фабрики „Zdrowie“. Уважайте на напись на опасках. 1976 3 3

ПЕРЕХРЕСТНИЙ фортепян відомої віденської марки продам Зголошення „Знаменита оказія“ в Адміністрації. 1986 2—3

ПОШУКУЮ від зараз женщини старшої, здорової, до заряду дому найрадше з священичої родини, посвідка парохіяльного уряду конечна. Всч. о. В. Молчко, Осташівці п. Озірна. 1992 2-3

УНЕВАЖНЮЮ військову книжку, виставлену на назвисько Василь Сорока ур. 1893 село Володж, повіт Березів виставлену через П. К. У. Перемишль. 1988 2-3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Пересвітлення Рентгеном.

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, спеціяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг **та лікарської косметики** ординує від 8—10½, 14—18. в неділі і свята від 10—11.

Гірське сонце. Вапофор. Дітермія. Кріотерапія. Сепаратові почекальні.

ЛЬВІВ, вул. Потоцького ч. 11. I. п.
826 Телефон 65—87.

ПЕРЕРОБЛЮЄ Й ПОКРИВАЄ

Ковдри й матераци

в однім дні відомий

Маґазин постелі
В. ІЖИЦЬКОГО

ЛЬВІВ, вул. Коперника ч. 3.
1672 11—?

НА ПРОДАЖ негайно 7 сильних, деревляних скринь. Відомість в Адміністрації „Діла“.

Надзвичайний загальний зїзд

„Рідної Школи“ — Українського Педаґоґічного Товариства відбудеться в четвер, 22. травня 1930 р. у Львові, в салі Ремісничої Палати (Ізби Ренкодзельнічей) при Стрілецькій Площі ч. 8. Початок година 9. перед полуднем.

Дневний порядок: **Зміна Статута.**

Право участи в рішаючим голосом мають відпоручники Кружків вибрані Загальними Зборами Кружка (§ 26. уст. 4.), На кожних 50 членів припадає 1 відпоручник. Кожних 25 членів нової 50-ки уважається за повну 50-ку. Кружок може мати найбільше 15 відпоручників, а мусить мати найменше одного (§ 50. статута). Рада Повітового Союза висилає по одному відпоручникові (§ 30.). — Відпоручники мають предявити перед вступом на салю писемну повновласть від того Кружка, який їх вислав. Передавати повновласти на іншу особу не можна (§ 50.).

Якщо в год. 9. рано не буде на салі вимаганого числа відпоручників (100), то в год. 10. передполуднем зачнеться нарада в тій самій салі, з тим самим дневним порядком без огляду на число приявних відпоручників (§. 52. уст. 4).

Для ознакомлення з проектованим статутом, переслано на руки Повітового Кружка стільки примірників проекту, скільки приблизно може бути делеґатів з його области.

Кожний делеґат повинен безумовно привезти зі собою доручений йому проект статута, щоби на Загальному Зїзді міг слідити за ходом нарад та ухвал.

ГОЛОВ. УПРАВА „РІДНОЇ ШКОЛИ“:
Ілля Кокорудз, голова. 2006 Д-р М. Коновалець, секретар.

Найсолідніше, париські плісе сидаі, мережки, декатиза, гаптовані подушки від 5 зол. — та накривала на меблі, виконує **М. Козловська**. Академічна 22. Льва Сапіги 28. 1998 2—3

КОНКУРС.

Головна Управа „Рідної Школи“ розписує отсим конкурс на посаду помічної сили до книгарні „Рідної Школи“ у Львові — Услівя приняття: книгарська практика, знання книгарського діла та кавція до 500 зол. До письменних подань долучити свідоцтва і поручення. — Зголошення надсилати до 15. травня 1930 р. Голов. Управа „Рідної Школи“. 2003 1—9

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.